

Neděle 25.2.2007 – Sbor CB v Praze 3

(1. postní neděle Invocavit)

Text: „*Už dost, Hospodine, vezmi si můj život, vždyť nejsem lepší než moji otcové.*“ – „*Co tu chceš, Eliáš? Odpověď: „Velice jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupů, protože Izraelci opustili tvou smlouvu, tvé oltáře zbořili a tvé proroky povraždili mečem. Zbývám už jen já sám...“*“
(1Kr 19,1-18)

Víte, co má společného starozákonní prorok Eliáš a zubní pasta? Na první pohled vůbec nic. A přece! Když jsem se připravoval na dnešní kázání, připomněla mi Eliášova situace prázdnou tubu od zubní pasty. Úplně prázdnou tubu, ze které už nikdo nic nevymáčkne. Proto jsem začal schovávat prázdné tuby, abychom si to dnes mohli názorně ukázat. Doufám, že to nebylo zbytečné©. - Už jste si někdy připadali jako taková prázdná tuba od zubní pasty? Už jste to cítili někdo podobně jako prorok Eliáš, kterému se nechce žít a nejráději by se vším praštil? Pak asi rozumíte tomu, co prožívá v našem příběhu Boží služebník, když volá k Bohu a chce zemřít. Je to sevření duše i těla, je to úzkost, před kterou člověk neuteče! *Jenže*: u Eliáše se nejedná o „*syndrom vyhoření*“ nebo selhání nervů, nýbrž o hlubokou duchovní krizi. Jak se to může stát, že se věřící člověk, Boží služebník dostane do takové situace?

1. *Eliášova horlivost a Boží zázrak*

V našem příběhu vidíme před sebou izraelského proroka v hluboké krizi. Horší to už být nemůže. Hlouběji už klesnout nemůže! Ve svém zoufalství hází Eliáš Bohu k nohám svůj život a své poslání. Už nemůže dál a už ani nechce dál! Co mu je?!

Bůh si kdysi dávno zavolal Eliáše k nesnadnému úkolu svého posla. Měl volat izraelský národ k opravdové víře a k nápravě života. Měl vyřizovat Boží slovo především králi Achabovi, který „*tím, čeho se dopouštěl, urážel Hospodina víc, než všichni izraelští králové, kteří byli před ním.*“ (1Kr 16,33). Za tohoto krále, který se oženil se sidonskou princeznou Jezabel, se totiž v izraelské církvi mnoho věcí pokazilo. Strašně se tam rozmohlo přírodní náboženství. Izraelští chtěli žít jako okolní národy. Nechtěli se přímo vzdát svého Boha, ale nechtěli přijít ani o „*potěšení*“, které viděli v uctívání různých přírodních božstev. Eliáš vzal svůj úkol smrtelně vážně. Angažoval se pro Boží věc celým srdcem a celou duší. A jak to pokračovalo? Do určité chvíle docela nadějně.

Na hoře Karmel prožil zázrak Božího jednání a hned na to slyšel jasnou odpověď Izraelských: „*Jen Hospodin je Bůh! Jen Hospodin je Bůh!*“ A výsledek? Velké duchovní probuzení? Opravdový návrat celého národa k Bohu? To zdaleka ne! Jedinou odpovědí na události na Karmelu je hrozba od zlé královny. Místo úlevy a radosti se dostavuje hluboká krize!

2. *Boží prorok „v koncích“*

Boží prorok je „*v koncích*“. Prožil mimořádné důkazy Boží moci. Na vlastní oči se přesvědčil o tom, že jeho Bůh a Bůh Izraele je živý a mocný Bůh, který miluje svou církev a který své dílo nikdy neopustí. Zrovna Eliáš věděl lépe než kdokoliv jiný, že u Boha není nic nemožného. Copak mu může uškodit nějaká královna, nějaká Jezabel? - A přece: zrovna hrozba této panovačny, cílevědomé ženy „*vykolejila*“ proroka víc než bychom čekali! Máme najednou dojem, že Eliáš bez víry, když bezhlavě prchá někam do pouště! Nikoho nechce vidět a s nikým se nechce bavit! „*Už dost, Hospodine, vezmi si můj život!*“ Nemá to cenu! To je jeho postoj a rozpoložení. Hrozba Jezabel „*spustila*“ v jeho nitru úplně jinou reakci, než bychom čekali. Místo aby zachoval klid, ztrácí hlavu!

Pamatujme si z tohoto příběhu, že ani ty největší zkušenosti s Bohem, ani ty nejsilnější duchovní zážitky nejsou pojistkou proti pochybnostem, krizím a depresím. Také lidé, kteří prožili zásahy Boží moci, si mohou připadat najednou prázdní, neužiteční a zbyteční. A to, co je na tom nejzajímavější: *Bůh to dopouští*. On chce, abychom věděli, že jsme na Něm „*totálně*“ závislí.

Nejsme v postavení Eliášově a přece jsme možná prožili podobná zklamání a krize jako on. Na konferenci „*Příhořívá*“ nebo sjezdu mládeže jsme načerpali nové podněty, prožili Boží

blízkost a požehnání a viděli duchovní situaci i budoucnost sboru v nových barvách. S nadšením a novou nadějí jsme se vraceli domů. Ale v setkání s obyčejnou realitou sborového života jsme prožili zklamání a propadli skepsi! Znáte to?

3. V Boží péči

Na svém úteku před vzteklou královnou a jejími vražednými úmysly se Eliáš zastavil někde v poušti a přeje si smrt. „*Už dost, Hospodine, vezmi si můj život!*“ Je to volání unaveného, zklamaného a zoufalého člověka. Eliáš nevidí jinou možnost, nemá sílu jít a bojovat dál. Bůh slyší modlitbu svého proroka a vyslyší ji tak, že *ji nevyslyší!* Ví lépe než Eliáš, co jeho služebník potřebuje. Má pro něj slavnější budoucnost: chystá ohnivý kočár a nebeské spřežení☺.

Proto Bůh posílá Eliášovi na pomoc anděla se vzkazem: „*Vstaň a jez!*“ Boží terapie začíná jinde než bychom čekali. Bůh Eliášovi nenadává, nic mu nevyčítá, ale nejdříve mu připravuje jídlo a pití. Eliáš chce odejít ze světa, ale Bůh má s ním ještě své plány.

Bůh nám rozumí lépe než si myslíme. On nám přichází na pomoc tak, jak to nejvíc potřebujeme. Někdy nás povzbuzuje a dává sílu, abychom vydrželi, jindy nám „naordinuje“ spánek, jídlo a odpočinek, protože ví, že potřebujeme „vypnout“. Ovšem kromě jídla a odpočinku je pro Eliáše velmi důležité také to, co slyší: „*Jdi, vrať se svou cestou k damašské poušti.*“ Jinými slovy: mám pro tebe úkol. I když jsi sám v koncích, já s tebou nekončím!

4. Bůh je větší! Bůh je věrný!

V čem byl Eliášův problém? Co řeší Bůh v této situaci v jeho životě? Bůh léčí Eliášův „*mesiášský komplex*“. Boží prorok krátce po slavném vítězství na Karmeli prožívá hluboké zklamání, krizi a beznaděj. Tak velice mu záleží na Izraeli, na duchovní obnově, na Božím díle, že nic jiného nevidí. Čeká zázrak také ve své církvi, ale zázrak se nestane. Když se Izrael nedává „na pokání“, Eliáš to prožívá jako osobní fiasko.

Proto potřebuje, aby mu Bůh otevřel oči. Eliáš nařiká: „*Zbývám už jen já sám*“? Jak to vidí Bůh? „*Ale zachovám v Izraeli sedm tisíc, všechny ty, jejichž kolena nepoklekla před Baalem*“. A to je opravdu rozdíl.

Myslím, že s tím máme problém občas i my. Tak nám záleží na mládeži, na dorostu, na nedělní besídce, rodinách, pěveckém sboru nebo dalších oblastech, že do své služby dáváme všechno. Snažíme se, modlíme a jednáme někdy tak, jako kdyby všechno záleželo jen na nás. A když se pak nic neděje, jsme nešťastní a skleslí.

Horlivost pro Pána a pro evangelium je dobrá a důležitá, ale nesmíme zapomínat, že to je *Boží dílo* a že Bůh je nepouští z ruky. On nás používá, ale On není na nás závislý! Je správné, když nám záleží na tom, aby se o Kristu dověděli další lidé. Je v pořádku, když se modlíme a zápasíme o duchovní růst sboru. Ale na druhou stranu si potřebujeme připomínat, že je to Bůh, kdo dává víru, nový život, duchovní růst, ovoce i požehnání.

To je na naší křesťanské práci nádherné, že jsme u toho, jak jedná Bůh ve své lásce a moci. Ale také to je vzácné a povzbudivé, že nám Pán ve své službě dopřeje, abychom ve chvíli únavy, rezignace nebo bezradnosti slyšeli něco podobného, co slyšel Eliáš: *Neboj se o mé dílo a netrap se!*-Vstupujeme do postního období. Dnešní neděle **Invocavit** má název podle začátku žalmové modlitby: „*Vzývati mne bude a vyslyším jej.*“ (Žalm 91,15) Je to Boží slovo do našich pochybností a povzbuzení k nové důvěře. Ano, Bůh slyší a vyslyší, i když ne vždy tak, jak si přejeme. Je to velká věc, když můžeme prožívat něco z toho, co prožil Eliáš. Bůh nám dává to, co nejvíc potřebujeme, ne vždy to, co si nejvíc přejeme. On nám ukazuje, že není nikdy „v koncích“ a že pracuje i tam, kde nevidíme vůbec nic. On s námi počítá, i když my sami si připadáme zbyteční a k ničemu. Takový je Bůh! Vždy větší a slavnější než si dokážeme představit! Připadáte si někdo jako prázdná tuba od zubní pasty? Bůh to ví, On má pro tebe východisko. On má pro tebe novou naději. Ve svém Synu Ježíši Kristu dává Bůh nový život každému, kdo k Němu přijde. On nás vede k novým začátkům v osobním životě i v křesťanské práci. Za to Mu patří dík a chvála! S.D.G. (24.2.2007-B. Kaleta)